

Tuần Báo Vô Vi

30 tháng 9 năm 2012

Số 101

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Buổi họp mặt vừa rồi có hữu ích gì cho mọi người ?
- 2) Làm người cần vui để làm gì ?
- 3) Làm người có hạnh phúc không ?
- 4) Người lớn tuổi hay quên là sao ?
- 5) Duyên lành là gì ?
- 6) Ở thế gian này có lập nhiều cơ cấu tu học khác nhau có hữu ích gì không ?
- 7) Sau sáu tiếng bay trên không trung Bé đã bình an đến nơi, Bé cảm thấy mệt mỏi hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 2 năm 1994 1) Hỏi : Buổi họp mặt vừa rồi có hữu ích gì cho mọi người ? Đáp : Thưa, buổi họp mặt chứng minh mọi người có thiện ý muốn tương hội cùng Bé để bàn bạc những việc cần thiết cho tâm linh, đồng thời cùng chung du ngoạn thưởng thức phong cảnh thiên nhiên. Kệ: Gặp nhau giải bỏ chuyện lo phiền Tạm cảnh thức hồn tâm tự tiến Học hỏi không ngừng tâm hiểu đạo Quy y Phật Pháp cảm phần yên.	Ngày 16 tháng 2 năm 1994 2) Hỏi : Làm người cần vui để làm gì ? Đáp : Thưa, làm người cần vui để cho độc tố trong ngũ tạng được thoát ra, thay vì bị kẹt không thông, vui để thấy sự loạn động âm u của chính mình, thấy được mình u uất tăm tối là đại phước cho chính mình mà sửa tiến. Kệ: Tự mình sửa tiến dẹp tâm phiền Khai mở vui tươi sống thức yên Phiền não không còn tâm mến đạo Thành tâm tu luyện tự mình xuyên.
Ngày 17 tháng 2 năm 1994 3) Hỏi : Làm người có hạnh phúc không ? Đáp : Thưa, làm người rất đầy đủ hạnh phúc, đã có một thân xác rất vi diệu đã cấu trúc theo định luật tự nhiên cầu tiến hòa hợp với siêu nhiên tức là sự thanh tịnh cần thiết cho tâm linh. Chỉ có sự ham muốn quá độ mới gây tai hại cho cơ thể và sai lạc chiều hướng phát triển của tâm linh. Kệ: Thức giác minh tâm rõ tiến trình Về đâu cũng thức tự mình mình Ai gieo động loạn tâm ai khổ! Học hỏi không ngừng xét xét mình.	Ngày 18 tháng 2 năm 1994 4) Hỏi : Người lớn tuổi hay quên là sao ? Đáp : Thưa, người lớn tuổi hay quên là vì trong lúc trẻ cuộc sống không có trật tự, bộ thần kinh bị sử dụng quá nhiều trong giới tình, tiền, duyên, nghiệp mà không hay, tạo khổ cho chính mình, đến già hay quên là vậy, hay lo những chuyện ngoài khả năng của chính mình, tâm không yên, trí không ổn, mất vốn thanh tịnh. Kệ: Chuyện đời lắm chuyện chưa mình giải Mỗi nợ trần gian chuyển biến hoài Bỏ thức không hành tâm chẳng thức Vía hồn không trụ sống bị ai!
Ngày 19 tháng 2 năm 1994 5) Hỏi : Duyên lành là gì ? Đáp : Thưa, cảm thức được chiều sâu của tâm đạo thì mới cấu tạo được một duyên lành tự thức, phát tâm kính mến sự việc mà chính mình muốn làm cho phần hồn tự thức. Kệ: Bền lâu tâm đạo trí phân minh Xét thấu chơn hồn tự chuyển khuyên Cùng bạn thực hành duyên đạo pháp Trí thông thanh tịnh lại càng minh.	Ngày 20 tháng 2 năm 1994 6) Hỏi : Ở thế gian này có lập nhiều cơ cấu tu học khác nhau có hữu ích gì không ? Đáp : Thưa, cơ cấu tu học để phục vụ người kế tiếp, tùy duyên của mọi người, sau khi thực hành pháp môn của chính họ, đem lại lợi ích cho tâm thân của chính họ, nhiên hậu mới bằng lòng dần thân phục vụ cho người kế tiếp, ước mong cải tiến được một phần lớn lao cho cộng đồng nhân sinh. Kệ: Thiết tha dẫn tiến hành trình tịnh Khai mở chơn hồn tự giác minh Thay đổi không còn giao ý động Cảm minh thiên địa sống tâm linh.

Ngày 21 tháng 2 năm 1994

7) Hỏi : Sau sáu tiếng bay trên không trung Bé đã bình an đến nơi, Bé cảm thấy mệt mỏi hay không ?

Đáp : Thưa, Bé càng nhớ Trời Phật trong lúc bay, Bé cảm thấy rất an toàn và bình an.

Kệ:

Sống trong trật tự đàng hoàng chuyển
Ý lực không hành đang tiến triển
Nghìn dặm tung hoành đang rút ngắn
Thương Trời Phật sống an yên.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Văn Tự Vô Vi III (tiếp theo)

...
Rồi tới Niết Bàn: Thế gian nghe Niết Bàn. Chừng nào tôi mới tới Niết Bàn. Trời ơi! Ông Phật ông mới tới Niết Bàn chứ tôi làm gì có thực tài. Thưa các bạn, các bạn không sửa các bạn làm sao các bạn được nhẹ. Người ta nói tôi đi 747¹ trên không trung bay ồ ồ nhẹ quá mà mình..., mấy người mới nghe qua thôi trời ơi chừng nào tôi có tiền tôi mới đi 747. Tại sao Thượng Đế lại cho cái sự bất công bình như vậy? Kẻ có người không, mà thằng có được cái thắng đó khổ trước rồi nó mới được đi, mà các bạn không chịu khổ như nó làm sao các bạn đi được 747, đi được máy bay, ví dụ vậy, thấy không? Cho nên, mình phải hành trì khổ rồi điều luyện cho nó quân bình, đó rồi phần hồn xuất ra kêu bằng tự tức không ý lại nơi ai nữa. Cũng như người con cho nó đi học ngày nay nó tự tức, cuộc sống nó không đòi hỏi gì của cha mẹ nó. Nó báo hiếu cho cha mẹ nó. Cho nên, người của Phật là người có hiếu thảo sửa mình để trở về Niết Bàn tự tức tự sống. Cho nên, Phật chỉ tới Niết Bàn mà thôi, còn muốn học nữa phải trở về với nguồn cội với Thượng Đế, phải trở về mọi trạng thái, còn Phật ở Niết Bàn có một trạng thái thôi, còn phải trở về mọi trạng thái nữa nó mới thực hiện đại từ bi. Người ta nói Phật quan trọng. Phật đâu có gì quan trọng là con người thanh điền,

minh, định, hiểu và quân bình tư tưởng thiện ác, minh thiện, minh ác, không xung ta là thiện rồi cũng chẳng làm điều ác chỉ lo tu trung dung trong tiến hóa mà thôi.

Niệm là gì? Niệm để làm gì? Tại sao phải niệm? Bởi vì con người của các bạn chỉ dùng ý chí điều khiển thể xác và ý chí của các bạn không có tập trung thì cái ý chí các bạn đâu có vững. Mà dùng ý chí để niệm chứ không phải mở miệng niệm mà khẩu khai thần khí tán rồi bịnh hoạn cả đống rồi trách ông Phật tôi niệm ông hoài mà ông không cứu tôi. Còn cái niệm này khác co lưỡi răng kẻ răng, ý niệm trong lúc chuyển vận hành tất cả những ngũ hành trong cơ tạng. Khi các bạn co lưỡi răng kẻ răng thần kinh các bạn chấn động, chấn động lực tăng gia mạnh hơn, rồi nước miếng nó chuyển chạy là được thận thủy được lọc, thấy không? Mà ý chí các bạn sẽ được tập trung, phải dùng ý niệm. Niệm rồi quen, rồi nó đi tới thường niệm, rồi vô biệt niệm, không có niệm cái gì khác chỉ nhớ có sự sáng suốt mà thôi và đi tới thanh nhẹ rồi. Còn niệm thường niệm vô biệt niệm là thế.

Ngũ uẩn giai không: Chúng ta tu khai thông ngũ tạng thì bộ đầu chúng ta có pháp soi hồn để mở bộ đầu đi lên trước. Trung ương, thượng bất chánh thì hạ tất loạn, bộ đầu mà không chịu tu bắt ở dưới tu cũng vô ích, thấy không? Chúng ta cũng soi hồn để cho nó xuất phát lên, thấy không? Đó rồi cái ngũ

¹ 747: Máy bay phản lực 747 của hãng Boeing.

tạng cũng kéo lên. Trong lúc đó, bộ đầu cũng như hình, hầu như giải thoát rồi nhẹ rồi, ngồi đó có rờ bộ đầu mới thấy bộ đầu, không rờ bộ đầu chỉ giữ cái sáng suốt thôi. Bởi vì ngũ uẩn các bạn quy tụ có cái sáng suốt hà. Mắt thấy, rồi cái lỗ tai nghe cũng hiểu cũng thấy, cái miệng nói rồi cũng hiểu cũng thấy, cái lỗ mũi ngửi cũng hiểu cũng thấy, bộ óc nghĩ cũng thấy, rốt cuộc là chỉ có cái thấy là sáng suốt thôi. Cái đó là sáng suốt, ngũ uẩn giai không là đi tới giữ cái sáng suốt rồi.

Nhất lý thông vạn lý minh, một cái cơ thể này mà các bạn khai thác được thì cái cơ thể khác cũng vậy đó thôi. Nó cũng nằm trong cái nhất lý, rồi vạn lý cũng muôn hình vạn trạng cũng có bao nhiêu đó thôi. Nếu bạn khai thông được cái tiểu thiên địa này thì tất cả các bạn hiểu hết nhất lý thông vạn lý minh.

Nhất bốn tán vạn thù, vạn thù quy nhất bốn đó thì nguyên căn chỉ có sáng suốt hào quang vô tận từ ở trên phân tán xuống con người rồi nó phân ra ông A, ông B, ông C đủ thứ hết. Mà ông nào cũng biết tiến, biết thoái, ôm cái máy automatic đi cùng hết trội, phải tự quyết định ăn hay là không, tiến hay thoái vậy thôi. Nó phân tán ra khác nhau rồi nói tôi đạo này khác, Thượng Đế là khác mà thiết không có cha không có mẹ đâu có mình. Đó, cha mẹ sanh mấy anh em mà mỗi người tánh tình khác nhau, tán vạn thù rồi. Hai vợ chồng đẻ ra năm đứa con, năm đứa con đẻ bao nhiêu rồi con cháu chắt nó đẻ bao nhiêu đẻ tán vạn thù phân tán ra mà phải quy nhất bốn là tất cả ý thức cũng có bao nhiêu đó thôi. Sanh trụ hoại diệt, quy nguyên có một nhưng mà thế gian phân ông này ông triết gia, ông này ông Phật, ông này ông thánh, bà này là luật sư, ông kia giỏi quá làm gì lung tung, ông kia là kỹ sư, bà này là bác sĩ, phân ra vậy nhưng mà ông bà nào rốt cuộc rồi cũng phải quy nguyên. Vạn thù quy nhất bốn cũng có một cái giải thoát là quan trọng là hạnh phúc mà thôi.

Nguyên lai bốn tánh: Linh căn mọi người xuống thể đều có nguyên lai. Mà nguyên lai bốn tánh cho chúng ta thấy là tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục cũng là tánh chất của Thượng đế. Mà Thượng đế là nói rộng ra để hóa giải còn mình lâm phải trong cái tánh chất của Thượng đế nhưng mà mình không biết sử dụng thành ra mình bị u ơ, bị kẹt. Chớ nguyên lai bốn tánh thì ai cũng như ai hết, hiểu được rồi thì phát triển vô cùng, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang ở trong bản thể mình có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Ngoài quả địa cầu này cũng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, rồi trong kích động và phản

động đó thành ra ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang. Huyền quang là trong cái ý thức nhắm con mắt mà thấy rõ rõ, rõ rõ trong cái huyền diệu trong cái sáng suốt. Cho nên, người thiên có thể ngồi mấy tiếng đồng hồ là nó nhẹ nhàng như vậy.

Như Lai là nguyên căn mình nguồn cội tới đây rồi mình phải trở về Như Lai tạng là phải trở về nguyên căn tánh chất thực tế của Thượng Đế mới là biết được sự Như Lai, không có động loạn nữa, nó như vậy là như vậy, nó phải sẽ sáng suốt trở về như vậy. Cho nên tôi có những ví dụ rằng các bạn lấy miếng nhôm bỏ dưới đất nó sét rồi các bạn lấy giấy nhám các bạn chùi rồi nó thế nào? Nó trở về Như Lai của nó. Bây giờ bạn tu bạn là gì? Bạn là Như Lai.

Phước đức là thế nào? Phước là chúng ta có một cái thể xác đi đứng ngồi nằm thông minh và chúng ta phải sử dụng sự sáng suốt của chúng ta để ảnh hưởng để giúp cho những người khác và chúng ta không có vụ lợi, thấy không? Rồi nó mới tạo ra cái đức. Cho nên Đức Thích Ca ngài có làm gì đâu, ngồi thiền vậy mà người ta nói ông đó phước đức quá, người ta kêu bằng Đức Thích Ca, người ta nhìn nhận ông đó làm việc đó phải, anh hùng thế giới, dám gan bỏ cái cảnh sẵn có của mình, xa hoa mình mà đi vô trong rừng tu với thú dữ, chớ ông này ông có làm điều gì à. Nếu ông không ảnh hưởng được con thú là con thú nó giết ông rồi, con ma nó giết ông rồi, con quỷ nó giết ông rồi, ông ngồi trong cái rừng rậm đó mà ông vẫn sống và ông trở về ông thuyết pháp cho chúng sanh hiểu tứ đại giai không, quy nguyên hườn hư là chánh pháp, thấy không? Cái đức là mười phương, cái chữ đức là thiên địa luân độn diễn bề trên, luân độn ngũ hành hợp tác xương vũ trụ hấp thụ mà mười phương Trời bốn phương Phật nhất tâm nhìn nhận cái việc đó đúng mới kêu bằng đức. Chớ không phải tôi có tiền cho người ta là đức, nói chuyện đó là áp phe đâu phải đức cái đức không phải vậy. Đức là sửa mình để ảnh hưởng cho họ và họ thức giác họ trở về với họ mới kêu bằng tạo được cái đức. Cái đức đó mình cũng chưa nhìn nhận đâu, cứ làm tới làm tới như Đức Phật không có nhìn nhận đó là đức nhưng người khác dòm phân đó là đức. Các nơi các giới đều công nhận việc làm đó là phải, anh hùng thật sự. Nhìn nhận đó là anh hùng, biết sửa mình là anh hùng, biết cách mạng bản thân là anh hùng. Còn các bạn quần chúng là dễ quá thể lực giết hại người ta nhưng mà rốt cuộc giết hại được ai. Cách mạng quần chúng dễ hơn là cách mạng bản thân, các bạn nhớ thiếu gì cách mạng gia đã nói câu này rồi. Cho

nên, cái phước đức thể gian không thấy nhưng mà chỉ làm đề đòi, mình hiểu mình nhiều chừng nào thì mình thấy rõ cái phước, rồi mình khai thông được mình, mình ảnh hưởng được người khác lúc đó mới rõ cái đức. Còn không thực hành không hiểu phước đức, các bạn học chữ đề chơi thôi. Tôi dám phê bình các bạn, học hết chữ đề chơi mà thôi, vá víu nhưng mà không vô và không phát triển. Bởi vì các bạn không sử dụng sự sáng suốt của các bạn làm sao các bạn thấy rõ ý nghĩa của văn tự. Cho nên, vẫn là bị kẹt dù có ăn học nhưng vẫn bị kẹt. **Phản bồn hườn nguyên** là phải trở về với mình, trở về với sự sẵn có đời đời của chính ta mới kêu phản

bồn hườn nguyên. Đó, kêu người tu tại thế tại sao chữ họ không giận bởi vì họ phản bồn hườn nguyên rồi, họ đã tránh khỏi mình lâu rồi mà mình đi tới mình đá dẫm họ ăn chung gì đâu, đánh đâu có tới, sẽ thiệt thòi chớ đâu có bắt được cái hồn họ, thấy không? Cho nên, Jesus đã cho chúng ta thấy đóng đinh giết Ngài mà Ngài không chết. Đó là Ngài đã phản bồn hườn nguyên.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal 1980)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Hội Ái Hữu Vô Vi Đức Quốc thông báo

Vào ngày 01.09.12 Hội AHVV Đức Quốc đã bầu Ban Chấp Hành nhiệm kỳ 2012-2014 gồm các thành viên sau:

Hội trưởng:	Lê Chí Thành
Hội phó nội vụ:	Nguyễn An Khương
Hội phó ngoại vụ:	Văn Thành Vân
Thư ký:	Nguyễn Thị Anh Đào
Thủ quỹ:	Trần Xuân-Thu

Kính bái,
HAHVV Đức Quốc

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 13 tháng 04 năm 1974

Thức giác phân minh giải tiến trình
Gian nan cực nhọc thấu tâm linh
Thế gian chẳng có thiên đàng có
Sắc giới phân minh chuyển hóa tình

Tiến theo điển giới càng minh
Duyên tình giả tạm chuyển khuynh hướng đời
Chạy theo lý lẽ phân lời
Hơn thua vụ lợi tạo đời giả tâm
Khổ càng thêm khổ thì thâm
Tâm can bất ổn tạo phần khổ đau
Sắc không không sắc nhiệm màu
Chuyển sanh sanh hóa đời đầu giải vây
Chơn hồn là bực làm thầy
Chẳng lo tu tịnh có ngày lâm nguy
Độc tài phân tán li ti
Ngàn thu chưa tựu phân ly hoài hoài
Cực hình hành phạt chẳng sai
Tựu tan tan tựu chuyển đài hóa sanh
Lập ra môn phái thừa hành
Kẻ cao người thấp phân ranh tiến hòa
Điển thời tan tựu phóng xa
Xác thời tạo lập căn nhà vô minh
Xuyên qua động loạn chơn tình
Minh tâm kiến tánh xét tinh vi đời
Liên can chuyển hóa đất trời
Có hồn có vía có lời nôm na.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba

LẠI ĐẠO NAM THIÊN NGỌC KHUYẾT

NGHE THÁNH ĐẾ KHUYẾN NHỦ

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 23 tháng 5 năm Kỷ Mùi (1979)

Thơ

*Bồ phiến khinh dao đạo khí lai
Hồ trung mỹ tửu tẩy dương ai
Thế nhân học ngã thường hoài lạc
Linh Ấn tự tiền Hoạt Phật tài.*

Dịch

Nhẹ phẩy quạt bồ đạo khí lan
Rượu ngon đầy hũ tẩy dương gian
Học ta bao kẻ đời hoan lạc
Phật Sống chùa thiêng đã cấy mầm.

Tế Phật: Tay ta phe phẩy quạt Bồ, bầu rượu ngon rót chảy tràn môi, mỗi bước ta đi khác nào la hán, người đời mấy ai học được phong độ an nhiên tự tại này? Có kẻ thấy ta thích thịt chó, ham nhậu rượu, ngất nga ngất ngưỡng vội cho là ta không phải bậc chân tu, kì thực bọn họ đã sai lầm. Thế gian có hòa thượng ăn thịt, trên trời không có la hán uống rượu. Nhớ thuở xưa ta từ trên trời nhìn thấy lắm kẻ xuất gia tu hành, miệng ăn đồ chay mà lòng chứa dạ quỷ, rất ít kẻ thiện trí thức giác ngộ Phật pháp, phần đông đều là những kẻ ăn xổng uống càn, cho nên ta không nỡ đoạn tuyệt với tuệ duyên nhà Phật mới đầu thai xuống trần đời tên là Tu Duyên để phổ độ quần sinh, giả điên giả khùng châm chọc người đời, chuyên nhằm một số hòa thượng gây chuyện quái đản, hễ họ bảo phải kiêng cử thì ta lại ăn nhiều, họ

bảo không được đi ta cứ đi, hành động ngược hẳn pháp như vậy là cốt để độ người chính trực. Sở dĩ một số kẻ tuệ mỏng trí nông cho ta là thứ tăng điên đại, là ma quỷ nơi cửa Phật, bởi họ không hiểu rằng thân ta điên nhưng tâm chẳng điên, ta tụng “chân chính kinh” chẳng thể so sánh với bọn họ chuyên niệm “giả chính kinh”. Thực ra họ chỉ là những kẻ “giả từ bi” cho nên mới giả ăn, giả uống để cầu được sống cho qua ngày, nên Tế điên ta mới đến đập bể chén cơm của họ; bởi vậy tăng lữ đương thời khi ta, chửi ta, hận ta, thậm chí tới nay cửa Phật vẫn còn nhiều thiên kiến đối với ta, cho ta là hòa thượng không thanh tịnh, đâu ngờ ta lại là la hán hóa thân, là ánh sáng mặt trời nhưng giấu kín tam muội chân đạo, cho nên khi ăn thịt uống rượu chỉ cần nuốt tới cuống họng là tiêu hóa sạch trơn, nên bao tử, ruột non, ruột già vẫn trống không. Sở dĩ ta vờ nuốt vào bụng là cốt để chọc ghẹo tăng lữ cùng tu đầy thôi, cho nên mới nói: “ăn nhiều, uống nhiều mà vẫn chẳng hưởng được mùi vị chi”. Người đời gặp ta ai nấy đều cười ha hả, khen ta là “Phật như ý” “Phật hoan hỉ” “Phật sống Tế Công”, ha ha có sao còn lắm kẻ chẳng lạy “Phật sống” lại đi lạy “Phật chết” thực sự đáng thương! Đáng thương! Gặp thời mạt pháp ta càng cần đùa bỡn một phen, chẳng đến chùa Phật lại đến nhà tục mà muốn mọi nhà thành chùa Phật, mọi gia đình sinh ra Phật. Bữa nay tới chốn này hướng dẫn thánh bút Dương Sinh đạo thiên đường thực quả là bận rộn. Đi thôi Dương Sinh.

Dương Sinh: Thưa ân sư! Những điều thầy vừa dạy toàn là các ý tưởng chân chính tự cõi trời ban xuống, nhưng con sợ rằng người đời không hiểu lại nghĩ là thầy khoe khoang phách lối.

Tế Phậ: Chớ có sợ, ta vốn từ chối chùa to miếu lớn, cam phận sống trong chốn bình dân nghèo hèn là bởi vì ta không thích nguy trang, mong sử dụng tính đó làm phương tiện cho pháp môn để hóa độ kẻ tục, người đời cười ta điên thật chẳng đáng thương thay cho họ lắm sao? Mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời thầy lên đường... Bữa nay tại sao lại tới chốn này? Vì đây chính là ngã ba biên giới Âm Dương.

Tế Phậ: Bữa trước đã tới Nam Thiên Môn, bữa nay ta lại dẫn con tới chốn này là vì chúng ta phải tới thăm Nam Thiên Môn lần nữa.

Dương Sinh: Trước đây đạo địa ngục con đã được thấy biên giới Âm Dương, song bữa nay nhìn con đường lớn hào quang lấp lánh dẫn thẳng lên khoảng không trung mờ mịt mây trời, trên đường người đi đông nghịt, có kẻ ngồi kiệu, có kẻ cười mây, có kẻ thả bộ, họ đều được các tiên lại, sa di hoặc thiên sứ dẫn đường là bởi lẽ gì?

Tế Phậ: Sau khi chết những ai có phước quả đều được tới Âm Dương giới, một số trong đám người này không cần phải qua cửa âm phủ để sưu tra công và tội; do đó tới khúc rẽ của ngã ba biên giới Âm Dương này cứ việc đi thẳng lên núi Tâm Đầu. Những người con vừa thấy lúc còn tại thế họ đều sống có đạo đức, công quả lớn lao, sau khi chết được các sứ giả trực thuộc đón lên thiên đường trình diện. Nếu như là người đắc đạo hẳn là không như vậy vì họ “Biết sống chết, rõ đường đi” (*Tri sinh tử minh khứ lộ*), lúc sống quen đi đại lộ thiên đường, sau khi chết như ngựa già biết rõ đường quen, an nhiên tự tại mà nguyên linh vẫn nhẹ nhàng bay thẳng tới thiên đường sống thanh thoi, người đời chỉ những ai về được thiên đường mới thấu tỏ hết sự tình. Bữa khác ta sẽ hướng dẫn con tới đạo cảnh này, còn bữa nay chúng ta phải tới thăm Nam Thiên Ngọc Khuyết bá hội cùng Văn Hành Thánh Đế thêm lần nữa để nghe Ngài chỉ dạy.

Dương Sinh: Hay quá, những người được về cõi trời đầu họ đều tỏa những vòng hào quang, nét mặt lộ vẻ vui mừng, an nhiên tự tại, trái ngược hẳn những vong hồn bị lừa xuống địa ngục kêu khóc thảm thương, quả là khác nhau nhiều quá.

Tế Phậ: Lẽ đương nhiên là như vậy, lên thiên đường về cực lạc; xuống địa ngục chịu hình phạt, hai loại cảnh huống giống nhau sao được! Kẻ muốn lên đài lãnh thưởng còn phải quỳ gối chịu đá chịu đâm nữa là. Thôi, chúng ta mau tới cửa Nam Thiên.

Dương Sinh: Đài sen bay mau, con đường lớn rực rỡ hào quang hiện ra trước mắt, chỉ một sát na là tới

cửa Nam Thiên, đã thấy Đại Thánh ở đó, tay cầm gậy kim cô múa may, miệng vui cười không ngớt.

Tế Phậ: Vì không thể ngừng lại, nên chúng ta chỉ có thể cất tiếng chào để giữ lễ mà thôi... Đã tới Nam Thiên Ngọc Khuyết, Dương Sinh mau ra mắt Thánh Đế.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh... Lạy chào ân chủ Văn Hành Thánh Đế, bữa nay chúng tôi lại tới thăm Ngọc Khuyết, xin ân chủ ban lời chỉ giáo.

Thánh Đế: Miễn lễ. Mời hai vị ngồi; Tiên Lại, mau dâng trà ngon.

Tiên Lại: Xin tuân lệnh. Đã dâng lên.

Thánh Đế: Nhị vị gian lao khổ cực, còn Tế Phậ, ngài đã lãnh trọng trách phổ độ chúng sinh quá lớn lao, bữa nay lại còn hướng dẫn thánh bút Dương Sinh bồn tẩu khắp ba cõi viết sách khuyên đời, phải chịu nhiều khổ cực nhưng có công to. Cõi Trời lần này ban sắc chỉ trước tác sách Thiên Đường Du Ký công trình thực quả phi phàm vì đã tiết lộ thiên cơ hẳn là sẽ thu được hiệu quả khuyên đời còn không sẽ cực khổ mà vô ích. Nhân vì Thánh Hiền Đường viết kinh sách dạy điều thiện cho nên toàn thể bạn đạo đã dốc tâm in tặng số lượng lớn để giáo hóa phổ độ chúng sinh, giống như giọt cam lồ nhuần thấm khắp vạn vật, ví thử sách này giáng ở cõi khác, sợ rằng công hiệu khuyến hóa chưa chắc đã mau lẹ, rộng lớn như quý Hiền Đường. Bởi vậy, sách Thiên Đường Du Ký hẳn là đã chọn nơi thiện lành đẹp để nhất trong ba cõi Đất, Trời, Người là Thánh Hiền Đường mà giáng. Trường hợp này nếu trời xanh không thiên vị, đạo trời chẳng quen biết thì hẳn là chỉ nhờ tu nhân tích đức mới được vậy. Mong các đệ tử nhận lấy vinh quang mà hi sinh thêm cho sự nghiệp khuyến đời để đền đáp ơn Trời.

Dương Sinh: Cảm tạ ơn sâu của Thánh Đế, toàn thể bạn đạo chúng tôi dốc lực phục hưng văn hóa cùng đạo đức cổ truyền Á Đông, có thể nói là cho tới khi nào sức cùng lực kiệt mới thôi. Kính mong Trời xanh thấu hiểu, toàn thể bạn đạo cảm kích khôn nguôi, khi nào về tới Hiền Đường tôi sẽ thuật lại nguyên văn những lời chỉ giáo của ân chủ Thánh Đế.

Thánh Đế: Phạm vi đạo thiên đường rộng lắm, nếu như mỗi nơi đều tới sợ rằng sẽ vĩnh viễn đi không trở lại, nên theo ý tôi chỉ tuyển chọn một số vùng có liên quan đến thế đạo tới thăm hỏi mới có thể xong được mà thôi. Tới ngày hoàn thành sách Thánh đế tặng đời độ người, Tế Phậ sẽ được an ủi vì đã quá nhọc nhằn hướng dẫn.

Tế Phậ: Đó là trách nhiệm, xin Thánh Đế mở rộng cửa phương tiện.

Thánh Đế: Chớ khách sáo. Hiện thời được Tam Tào phổ độ, khắp cõi Trời, địa ngục, nhân gian đều có người cùng quý thần hồi đạo tu đức, viết Thiên Đường Du Ký lần này rất ứng hợp với phương diện vừa nêu trên, cùng khuyên thế thật là đúng lúc. Bất mạch bốc thuốc mới mong khuyên nhủ lòng người. Từ nay về sau có thể căn cứ theo đồ án đã vẽ này mà xây dựng một tòa “Thiên Đường Lạc Thú” tròn đầy, chỉ có ít lời này khuyên nhủ.

Tế Phậ: Xin ghi tâm khắc cốt những điều Thánh Đế vừa chỉ dạy, giờ đây xin cáo từ.

Dương Sinh: Cảm tạ Thánh Đế đã ban lời vàng ngọc, xin bái từ.

Thánh Đế: Có gì khó khăn, cứ trở lại đây bày tỏ, tôi sẽ sẵn sàng giải đáp.

Dương Sinh: Đa tạ ân chủ Thánh Đế đã để tâm lo lắng cho.

Thánh Đế: Lệnh cho các Tiên Lại hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tế Phậ: Dương Sinh mau lên đài sen, chúng ta chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Thưa con đã sẵn sàng...

Tế Phậ: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

